

ΡΟΜΠΕΡΤ
ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

ΑΝΗΣΥΧΟ ΑΙΜΑ

ΤΟΜΟΣ 1

**ΑΝΗΣΥΧΟ
ΑΙΜΑ**

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ανήσυχο αίμα (Τόμος 1)**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Troubled Blood
Από τις Εκδόσεις Sphere, Λονδίνο 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Galbraith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιπίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Duncan Spilling
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© J.K. Rowling, 2018

The moral right of the author has been asserted.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.
All rights reserved.

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: Little, Brown Book Group Ltd, 2020

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stephen Mulcahey, Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4845-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4847-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΡΟΜΠΕΡΤ
ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

ΑΝΗΣΥΧΟ
ΑΙΜΑ

ΤΟΜΟΣ 1

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

*Αφιερώνεται στην Μπάριμπαρα Μάρει,
κοινωνική λειτουργό, στέλεχος
της Ένωσης Εκπαίδευσης Εργαζομένων, δασκάλα,
σύζυγο, μητέρα, γιαγιά,
ασυναγώνιστη παίκτρια μπιριτζ
και
την καλύτερη πεθερά σε ολόκληρο τον κόσμο.*

*Παντού πήγαν και γύρεψαν, ολόγυρα ερώτησαν,
μήπως και κάτι μάθαιναν, τι πήγε και απέγινε·
μα τίποτε δε βρήκαν. Κι από ποια μοίρα σκληρή,
ή άραχλη ατυχία, πάρθηκε από εκεί,
κι απ' το λατρευτό της ταίρι κλάπηκε,
δεν ήξεραν να πουν...
Έντμουντ Σπένσερ,
Η νεραϊδοβασίλισσα*

*Κι αυτό γιατί, αν δεν ήταν έτσι, θα σήμαινε
πως κάτι είχε εξαφανιστεί ολότελα,
πράγμα το οποίο είναι μαθηματικά παράλογο.
Άλιστερ Κρόουλι,
Το Βιβλίο του Θωθ*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ύστερα πέρασε μπροστά το ιλαρό το θέρος...
Έντμουντ Σπένσερ, Η νεραϊδοβασίλισσα

*Τέτοιος άνθρωπος ήτανε, αυτός που τώρα περιγράφω,
της γνήσιας δίκης ο προστάτης, ο Άρτεγκαλ...
Έντμουντ Σπένσερ, Η νεραϊδοβασίλισσα*

Από την Κορνούαλη είσαι, γέννημα θρέμμα», αποφάνθηκε ο Ντέιβ Πόλγουορθ εκνευρισμένος. «Το πραγματικό σου επίθετο δεν είναι καν “Στράικ”. Στην πραγματικότητα, είσαι ένας Νάνκαροου. Δε φαντάζομαι να γυρίζεις και να μου πεις πως θα αποκαλούσες τον εαυτό σου Άγγλο;»

Το *Βίκτορι Ιν* κατακλυζόταν από κόσμο εκείνη τη ζεστή αυγουστιάτικη βραδιά, σε σημείο που οι θαμώνες είχαν απλωθεί έξω, στα φαρδιά πέτρινα σκαλοπάτια, τα οποία κατηφόριζαν μέχρι τον όρμο. Ο Πόλγουορθ και ο Στράικ κάθονταν σε ένα τραπέζι στη γωνία, κι είχαν πει κάμποσες μπίρες για να γιορτάσουν τα τριακοστά ένατα γενέθλια του Πόλγουορθ. Ο κορνοναλικός εθνικισμός αποτελούσε το κεντρικό θέμα συζήτησης εδώ και είκοσι λεπτά, διάστημα που στον Στράικ φάνταζε πολύ μεγαλύτερο.

«Αν θα αποκαλούσα τον εαυτό μου Άγγλο;» αναλογίστηκε μεγαλόφωνα. «Όχι, κατά πάσα πιθανότητα θα έλεγα Βρετανός».

«Άντε γαμήσου», αντέδρασε ο Πόλγουορθ, που φούντωνε εύκολα. «Σιγά μην έλεγες τέτοιο πράγμα. Απλώς προσπαθείς να με κουρντίσεις».

Οι δύο φίλοι ήταν τελείως διαφορετικοί εμφανισιακά. Ο Πόλγουορθ ήταν βραχύσωμος και λιανός σαν τζόκεϊ, με επιδερμίδα αργασμένη από τα στοιχεία της φύσης, πρόωρα ρυτιδιασμένη, ενώ το μαυρισμένο κρανίο του διακρινόταν κάτω από τα μαλλιά του που είχαν αρχίσει να αραιώνουν. Το μπλουζάκι του ήταν τσαλακωμένο, λες και το είχε σηκώσει από το πάτωμα ή από το κα-

λάθι με τα ασιδέρωτα και το τζιν παντελόνι του σκισμένο. Στον αριστερό του πήχη είχε χτυπήσει τατουάζ τον ασπρόμαυρο σταυρό του Αγίου Πίραν· στο δεξί του χέρι απλωνόταν μια βαθιά ουλή, αναμνηστικό από το συναπάντημά του με έναν καρχαρία.

Ο φίλος του ο Στράικ θύμιζε απροσόννητο πυγμάχο, κάτι το οποίο ήταν πράγματι· μεγαλόσωμος, με ύψος που άγγιζε το ένα και ενενήντα, με ελαφρώς στραβή μύτη και πυκνά, σκούρα σγουρά μαλλιά. Πάνω του δεν είχε κανένα τατουάζ και, παρά τη μόνη σκιά της πυκνής γενειάδας του, κουβαλούσε πάνω του εκείνη την κολλαριστή και κατά βάση καθωσπρέπει αύρα ενός πρώην αστυνομικού ή στρατιωτικού.

«Σε τούτα εδώ τα μέρη γεννήθηκες», επέμεινε ο Πόλγουορθ. «Από την Κορνουάλη είσαι».

«Το πρόβλημα είναι πως με αυτό το σκεπτικό, του λόγου σου είσαι Εγγλέζος απ' το Μπέρμιγχαμ».

«Άντε και γαμήσου!» αλύχτησε ξανά ο Πόλγουορθ, πραγματικά θιγμένος. «Ζω εδώ πέρα απ' όταν ήμουν δυο μηνών κι η μάνα μου είναι μια Τρεβέλιαν. Είναι θέμα ταυτότητας... τι νιώθεις εδώ μέσα», είπε ο Πόλγουορθ και κατέβασε τη γροθιά πάνω στην καρδιά του. «Της μάνας μου η οικογένεια έχει ιστορία αιώνων στην Κορνουάλη...»

«Εντάξει, τι να γίνει, εγώ με τα αίματα και τα χρώματα δεν είχα ποτέ...»

«Έμαθες τα αποτελέσματα από την τελευταία απογραφή που έκαναν;» είπε ο Πόλγουορθ διακόπτοντας τον Στράικ. «Πήγαν και ρώτησαν “Ποια είναι η εθνική σας προέλευση;” και οι μισοί, ακούς τι σου λέω, οι μισοί απάντησαν “Από την Κορνουάλη” αντί για “Άγγλος”. Μιλάμε για τεράστια αύξηση».

«Τέλεια», είπε ο Στράικ. «Τι έχει σειρά; Επιλογές για να δηλώσεις Δαμνόνος και Ρωμαίος;»

«Καλά, συνέχισε να τσαμπουνάς εξυπνάδες», είπε ο Πόλγουορθ, «και να δούμε τι ξεμπερδέματα θα έχεις. Αδελφέ, σε έχει φάει το Λονδίνο... Δεν είναι κακό να είσαι περήφανος για την καταγωγή σου. Ούτε κι είναι κακό να θέλουν οι τοπικές κοινότητες να ανακτήσουν ένα μέρος της εξουσίας που έχει συσσωρευτεί

στο Γουέστμινστερ. Ο Σκοτσέζοι θα κάνουν την αρχή του χρόνου. Περίμενε και θα δεις. Μόλις εξασφαλίσουν την ανεξαρτησία τους, αυτός θα είναι ο καταλύτης. Οι κελτικοί πληθυσμοί σε ολόκληρη τη χώρα θα κάνουν την κίνησή τους.

»Θες άλλη μιά;» πρόσθεσε γνέφοντας προς το άδειο ποτήρι του Στράικ.

Ο Στράικ είχε ανηφορίσει μέχρι την παμπ λαχταρώντας ένα διάλειμμα από την ένταση και τις έγνοιες, όχι για να ακούσει ολόκληρο κήρυγμα για την πολιτική κατάσταση της Κορνουάλης. Η σύμπτωση των απόψεων του Πόλγουορθ με εκείνες του Μέμπιον Κέρνοου, του εθνικιστικού κόμματος στο οποίο είχε ενταχτεί στα δεκαέξι του, φαίνεται πως είχε ενισχυθεί ακόμη περισσότερο στον περίπου έναν χρόνο που είχε μεσολαβήσει από την τελευταία φορά που είχαν ιδωθεί οι δυο τους. Ο Ντέιβ συνήθως έκανε τον Στράικ να γελάει σχεδόν όσο κανείς άλλος, όμως δε σήκωνε χωρατά σε ό,τι είχε να κάνει με την ανεξαρτησία της Κορνουάλης, ένα θέμα το οποίο συγκινούσε τον Στράικ τόσο όσο η εσωτερική διακόσμηση ή η παρακολούθηση τρένων. Για μια στιγμή ο Στράικ σκέφτηκε να δικαιολογηθεί πως έπρεπε να επιστρέψει στο σπίτι της θείας του, όμως ήταν μια προοπτική που του φάνταζε σχεδόν εξίσου καταθλιπτική με τη χολή με την οποία ο παλιός του φίλος σχολίαζε την άρνηση των σούπερ μάρκετ να τοποθετήσουν τον σταυρό του Αγίου Πίραν πάνω σε προϊόντα κορνουαλικής προέλευσης.

«Τέλεια, ευχαριστώ», είπε περνώντας το άδειο ποτήρι του στον Ντέιβ, που τράβηξε για το μπαρ, γνέφοντας αριστερά και δεξιά προς τους πάμπολλους γνωστούς του.

Έχοντας απομείνει μόνος στο τραπέζι, ο Στράικ έστρεψε αφηρημένα το βλέμμα του ολόγυρα στην παμπ, την οποία ανέκαθεν θεωρούσε στέκι του. Είχε αλλάξει με τα χρόνια, όμως εξακολουθούσε να θυμίζει το μέρος όπου συναντιόταν με τους ντόπιους φίλους του στα τέλη της εφηβείας τους. Είχε μιαν αλλόκοτη αίσθηση εκείνη την ώρα, σαν να βρισκόταν ακριβώς εκεί όπου ανήκε και ταυτόχρονα σε ένα μέρος όπου δεν ανήκε ποτέ, μια αίσθηση έντονης οικειότητας και ταυτόχρονα αποστασιοποίησης.

Καθώς το βλέμμα του στρεφόταν άσκοπα από το ξύλινο πάτωμα προς τα θαλασσινά κάδρα, ο Στράικ βρέθηκε να κοιτάζει κατάματα τα μεγάλα, ανήσυχα μάτια μιας γυναίκας που στεκόταν στο μπαρ μαζί με μια φίλη της. Η γυναίκα είχε μακρύ χλωμό πρόσωπο και τα σκούρα μαλλιά της, που έφταναν μέχρι τους ώμους της, ήταν πασπαλισμένα με γκριζό. Δεν του θύμιζε κάτι, όμως εδώ και μία ώρα ο Στράικ είχε αντιληφθεί πως ορισμένοι ντόπιοι τέντωναν τον λαιμό τους για να τον κοιτάξουν ή αλλιώς προσπαθούσαν να του τραβήξουν την προσοχή. Αποστρέφοντας το βλέμμα, ο Στράικ έπιασε το κινητό του και καμώθηκε πως έστελνε κάποιο γραπτό μήνυμα.

Οι γνωστοί είχαν έτοιμη δικαιολογία να του πιάσουν την κουβέντα, έτσι και τους έδινε το παραμικρό θάρρος, κι αυτό γιατί οι πάντες στο Σεντ Μος φαίνεται πως ήξεραν ότι η θεία του η Τζόαν είχε διαγνωστεί με καρκίνο των ωθηκών σε προχωρημένο στάδιο πριν από δέκα ημέρες και ότι αυτός, η ετεροθαλής αδελφή του, η Λούσι, καθώς και οι τρεις γιοι της Λούσι είχαν σπεύσει αμέσως στο σπίτι της Τζόαν και του Τεντ, για να προσφέρουν την όποια στήριξη μπορούσαν. Εδώ και μία εβδομάδα ο Στράικ γινόταν αποδέκτης ερωτήσεων και εκδηλώσεων συμπόνιας, ενώ αρνιόταν ευγενικά διάφορες προτάσεις για βοήθεια, κάθε φορά που τολμούσε να ξεμυτίσει από το σπίτι. Είχε κουραστεί να βρίσκει νέους τρόπους να λέει: «Ναι, απ' ό,τι φαίνεται είναι μη αναστρέψιμη η κατάσταση και, ναι, είναι χάγια για όλους μας».

Ο Πόλγουορθ επέστρεψε στο τραπέζι, σκουντώντας για να ανοίξει δρόμο έτσι όπως κουβαλούσε δυο ολόγιομα ποτήρια.

«Έτοιμος, Ντίντι», είπε καθώς βολευόταν στο σκαμνί του.

Το παλιό αυτό παρατσούκλι δεν είχε προκύψει, όπως υπέθεταν οι περισσότεροι, σαν μια ειρωνική αναφορά στο μέγεθος του Στράικ, αλλά από το «ντίντικοϊ», την κορνοναλική λέξη που σημαίνει Τσιγγάνος. Στο άκουσμα του παρατσουκλιού ο Στράικ μαλάκωσε, καθώς του θύμιζε το γιατί η φιλία του με τον Πόλγουορθ ήταν η μακροβιότερη στη ζωή του.

Πριν από τριάντα πέντε χρόνια ο Στράικ είχε εγγραφεί στο Δημοτικό Σχολείο του Σεντ Μος καθυστερημένα, ενώ ήταν ήδη

ασυνήθιστα μεγαλόσωμος για την ηλικία του, με προφορά χτυπητά διαφορετική από την τοπική. Παρότι είχε γεννηθεί στην Κορνουάλη, η μητέρα του τον είχε πάρει μακριά με το που συνήλθε από τη γέννα, κυριολεκτικά νύχτα, με το μωρό στην αγκαλιά, προκειμένου να επιστρέψει στη ζωή της πρωτεύουσας που τόσο λάτρενε, τρέχοντας από διαμέρισμα σε κοινόβιο κι από μάζωξη σε πάρτι. Τέσσερα χρόνια μετά τη γέννηση του Στράικ, είχε επιστρέψει στο Σεντ Μος μαζί με τον γιο της και τη νεογέννητη κόρη της, τη Λούσι, όμως σηκώθηκε πάλι κι έφυγε αξιμέρωτα, αφήνοντας πίσω τον Στράικ και την ετεροθαλή αδελφή του.

Τι ακριβώς είχε γράψει η Λίντα στο σημείωμα που άφησε πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, ο Στράικ δεν έμαθε ποτέ. Το δίχως άλλο είχε κάποιον είδους τρεχάματα με κάποιο σπιτονοικοκύρη ή γκόμενο ή ίσως να πλησίαζαν οι μέρες για κάποιο μουσικό φεστιβάλ στο οποίο ήθελε οπωσδήποτε να πάει: της ήταν δύσκολο να ζει όπως ακριβώς της έκανε κέφι, σέρνοντας από πίσω δυο παιδιά. Ανεξάρτητα από το ποιος ήταν ο λόγος για την παρατεταμένη απουσία της, η συννυφάδα της Λίντα, η Τζόαν, που ήταν συμβατική και οργανωμένη εκεί όπου η Λίντα ήταν φευγάτη και χαοτική, είχε αγοράσει στον Στράικ στολή και τον είχε γράψει στο τοπικό σχολείο.

Τα υπόλοιπα τετράχρονα παιδιά είχαν απομείνει να χάσκουν κατάπληκτα, καθώς ο νέος συμμαθητής συστηνόταν στην τάξη. Μερικά είχαν χαχανίσει, μόλις η δασκάλα άρθρωσε το μικρό του όνομα, Κόρμοραν. Ο Στράικ ανησυχούσε με όλο εκείνο το σκηνικό του σχολείου, καθώς ήταν βέβαιος πως η μητέρα του είχε πει πως θα τον μάθαινε γράμματα «στο σπίτι». Είχε προσπαθήσει να εξηγήσει στον θείο Τεντ πως δεν πίστευε ότι η μητέρα του θα ήθελε να πάει σχολείο, όμως ο Τεντ, άνθρωπος όλο κατανόηση υπό κανονικές συνθήκες, είχε απαντήσει πως έπρεπε να πάει, με τρόπο που δε σήκωνε κουβέντα, και κάπως έτσι είχε βρεθεί ολομόναχος ανάμεσα σε άγνωστα πρόσωπα με αλλόκοτη προφορά. Ο Στράικ, που ποτέ του δεν είχε εύκολο το κλάμα, είχε καθίσει στο παλιό θρανίο νιώθοντας έναν κόμπο στο λαρύγγι του, μεγάλο σαν μήλο.

Το γιατί ο Ντέιβ Πόλγουορθ, το μικροκαμωμένο αφεντικό της τάξης, είχε αποφασίσει να πιάσει φιλίες με το νεοφερμένο αγόρι ήταν κάτι που ουδέποτε εξηγήθηκε πειστικά, ακόμη και στον ίδιο τον Στράικ. Οπωσδήποτε δεν μπορεί να ήταν από φόβο για το μέγεθος του Στράικ, μιας και οι δύο κολλητοί του Ντέιβ ήταν γεροδεμένοι γιοι ψαράδων και σε κάθε περίπτωση ο Ντέιβ είχε τρομερή φήμη ως καβγατζής, η αγριότητα του οποίου ήταν αντιστρόφως ανάλογη του μεγέθους του. Μέχρι το τέλος εκείνης της πρώτης ημέρας, ο Πόλγουορθ είχε εξελιχτεί σε φίλο και προστάτη, αναλαμβάνοντας να καταστήσει απόλυτα σαφές στην υπόλοιπη τάξη τους λόγους για τους οποίους ο Στράικ άξιζε τον σεβασμό τους: γέννημα θρέμμα Κορνουαλός, ανιψιός του Τεντ Νάνκαροου, του τοπικού λιμενικού σώματος, δεν ήξερε πού βρισκόταν η μάνα του και δεν έφταιγε αυτός που μίλαγε περίεργα.

Και παρότι η θεία του Στράικ ήταν βαριά άρρωστη, κι ας είχε χαρεί πολύ που ο ανιψιός της έμεινε μια ολόκληρη εβδομάδα, και μολονότι θα έφευγε το επόμενο πρωί, η Τζόαν τον είχε βγάλει σχεδόν σπρώχνοντας από το σπίτι προκειμένου να πάει και να γιορτάσει τα γενέθλια του «Μικρούλη Ντέιβ» εκείνο το βράδυ. Η θεία του απέδιδε τεράστια αξία στους παλιούς δεσμούς και χαιρόταν πραγματικά που ο Στράικ και ο Ντέιβ Πόλγουορθ εξακολουθούσαν να είναι φίλοι ύστερα από τόσα χρόνια. Η Τζόαν θεωρούσε τη φιλία τους απόδειξη του ότι είχε κάνει καλά που τον έστειλε στο σχολείο, κόντρα στις επιθυμίες της ασυμμάζευτης της μάνας του, κι απόδειξη πως η Κορνουάλη ήταν η πραγματική πατρίδα του Στράικ, κι ας είχε περιπλανηθεί στο μεταξύ σε ολόκληρο τον κόσμο, κι ας είχε αυτό το διάστημα για έδρα του το Λονδίνο.

Ο Πόλγουορθ κατέβασε μια γερή γουλιά από την τέταρτη μπίρα του και είπε, ρίχνοντας μια κοφτή ματιά προς τα πίσω, προς τη μεριά της μελαχρινής γυναίκας και της ξανθιάς φίλης της, που εξακολουθούσε να παρατηρεί τον Στράικ,

«Γαμημένα μυρμήγκια».

«Και πώς θα στεκόταν ο κήπος σου», ρώτησε ο Στράικ, «χωρίς τουρίστες;»

«Φίνα θα ήταν», αποκρίθηκε μεμιάς ο Πόλγουορθ. «Έχουμε έναν σκασμό ντόπιους επισκέπτες, τακτικούς πελάτες».

Ο Πόλγουορθ είχε παραιτηθεί πρόσφατα από μια διοικητική θέση σε μια κατασκευαστική εταιρεία στο Μπρίστολ, προκειμένου να αναλάβει χρέη επικεφαλής κηπουρού σε έναν μεγάλο δημόσιο κήπο, λίγο παρακάτω από το σημείο όπου βρίσκονταν τώρα, στην ακτή. Διπλωματούχος δύτες, έμπειρος σέρφερ, με συμμετοχές σε παραδοσιακούς διαγωνισμούς δύναμης, ο Πόλγουορθ ήταν ασταμάτητα δραστήριος και δυναμικός από τα παιδικά του χρόνια, κι ο χρόνος που μεσολάβησε και το πέρασμά του από γραφεία διόλου δεν τον είχαν δαμάσει.

«Σαν να λέμε, δε μετανιώνεις για το παραμικρό, ε;» ρώτησε ο Στράικ.

«Ούτε για πλάκα», αποκρίθηκε ο Πόλγουορθ με ζέση. «Είχα ανάγκη να λερώσω τα χέρια μου ξανά. Να βρεθώ πάλι στη φύση. Του χρόνου κλείνω τα σαράντα. Ή τώρα ή ποτέ».

Ο Πόλγουορθ είχε στείλει τα χαρτιά του για τη νέα δουλειά χωρίς να πει στη σύζυγό του τι σχεδίαζε. Κι από τη στιγμή που του προτάθηκε η θέση, παραιτήθηκε από τη δουλειά του και γύρισε στο σπίτι, προκειμένου να ανακοινώσει τα τετελεσμένα στην οικογένειά του.

«Η Πένι πώς τα πάει, το χώνεψε κάπως;» ρώτησε ο Στράικ.

«Εξακολουθεί να μου λέει μια φορά την εβδομάδα πως θέλει διαζύγιο», απάντησε ο Πόλγουορθ αδιάφορα. «Πάντως, ήταν καλύτερα που της το ξεφούρνισα όταν είχε γίνει η δουλειά, από το να φάμε πέντε χρόνια μαλώνοντας για μαλακίες. Άσε που τελικά μας ήρθαν όλα τέλεια. Τα παιδιά είναι ενθουσιασμένα με το καινούργιο σχολείο και η εταιρεία όπου εργάζεται η Πένι την άφησε να πάρει μετάθεση στα γραφεία στη Μεγάλη Πόλη», εννοώντας το Τρούρο, όχι το Λονδίνο. «Κατευχαριστημένη είναι. Απλώς δε θέλει να το παραδεχτεί».

Κατά βάθος, ο Στράικ αμφέβαλλε σοβαρά γι' αυτό. Η τάση να προσπερνά άβολα γεγονότα αποτελούσε σταθερό συνοδοιπόρο της λατρείας του Πόλγουορθ για τα ρίσκα και τους ρομαντικούς στόχους. Ούτως ή άλλως, ο Στράικ είχε κάμποσες δικές του σκο-

τούρες για να αναλώνεται με τα προβλήματα του Πόλγουορθ, οπότε σήκωσε το γεμάτο ποτήρι του και είπε, ελπίζοντας να αποσπάσει την προσοχή του Πόλγουορθ από την πολιτική:

«Λοιπόν, πολύχρονος, αδελφέ».

«Να 'σαι καλά», απάντησε ο Πόλγουορθ πίνοντας στην υγεία του. «Για πες, τι λες να κάνει τελικά η Άρσεναλ; Θα καταφέρει να προκριθεί;»

Ο Στράικ σήκωσε τους ώμους, καθώς φοβόταν πως αν άρχιζε συζήτηση για τις πιθανότητες που είχε η ομάδα του Βόρειου Λονδίνου να εξασφαλίσει μια θέση στο Champions League, αυτό θα κατέληγε σε κάποιο σχόλιο για το ότι δεν είχε επιλέξει να υποστηρίζει την Κορνουάλη.

«Τα ερωτικά σου πώς πάνε;» ρώτησε ο Πόλγουορθ επιχειρώντας μιαν άλλη προσέγγιση.

«Ανύπαρκτα», απάντησε ο Στράικ.

Ο Πόλγουορθ χαμογέλασε πλατιά.

«Η Τζόαν θεωρεί πως τελικά θα καταλήξεις με τη συνεργάτιδά σου. Εκείνη την κοπελιά, τη Ρόμπιν».

«Αλήθεια;» είπε ο Στράικ.

«Κάθισε και μου τα ανέλυσε τις προάλλες που πέρασα από εκεί, το προπερασμένο Σαββατοκύριακο. Είχα πάει να τους φτιάξω την κεραία της συνδρομητικής».

«Δε μου είπαν πως εσύ τους βοήθησες», σχολίασε ο Στράικ, στρέφοντας και πάλι το ποτήρι του προς τον Πόλγουορθ. «Καλοσύνη σου, αδελφέ, ευχαριστώ».

Αν ήλπιζε πως με τον τρόπο αυτό θα έκανε τον φίλο του να αλλάξει θέμα συζήτησης, έπεφτε έξω.

«Κι οι δυο τους τα ίδια έλεγαν. Και η θεια σου και ο Τεντ», είπε ο Πόλγουορθ, «πιστεύουν πως η Ρόμπιν είναι η τυχερή».

Κι από τη στιγμή που ο Στράικ δεν έκανε το παραμικρό σχόλιο, ο Πόλγουορθ επέμεινε. «Δηλαδή, δεν παίζει το παραμικρό;»

«Όχι», είπε ο Στράικ.

«Πώς κι έτσι;» ρώτησε ο Πόλγουορθ σμίγοντας ξανά τα φρύδια. Όπως και με το θέμα της ανεξαρτησίας της Κορνουάλης, ο Στράικ αρνιόταν πεισματικά να αποδεχτεί έναν καταφανή όσο

και επιθυμητό στόχο. «Κούκλα είναι. Είδα τη φωτογραφία της στην εφημερίδα. Εντάξει, μπορεί να μη συγκρίνεται με τη Μυλαΐδη Παλάβρα», παραδέχτηκε ο Πόλγουορθ. Αυτό ήταν το παρτσούκλι που είχε δώσει εδώ και χρόνια στην τέως αρραβωνιαστικιά του Στράικ. «Από την άλλη βέβαια, δεν είναι και για δέσιμο, καλά δε λέω, Ντίντι;»

Ο Στράικ γέλασε.

«Η Λούσι τη συμπαθεί», συνέχισε ο Πόλγουορθ. «Λέει πως θα ήσαστε τέλειο ζευγάρι».

«Από τότε συζητάς τα προσωπικά μου με τη Λούσι;» ρώτησε ο Στράικ με ελαφρώς λιγότερη χαλαρότητα.

«Εδώ και περίπου έναν μήνα», απάντησε ο Πόλγουορθ. «Έφερε τα αγόρια εδώ ένα Σαββατοκύριακο, οπότε τους καλέσαμε στο σπίτι για μπάριμπεκιου».

Ο Στράικ ήπια και δεν έκανε κάποιο σχόλιο.

«Τα πηγαίνετε φίνα, λέει», είπε ο Πόλγουορθ παρατηρώντας τον.

«Ναι, πράγματι», συμφώνησε ο Στράικ.

Ο Πόλγουορθ περίμενε να ακούσει τη συνέχεια, με τα φρύδια σηκωμένα και ύφος όλο προσμονή.

«Θα κατέληγα να τα σκατώσω», είπε ο Στράικ. «Δε σκοπεύω να διακινδυνεύω το γραφείο».

«Μάλιστα», έκανε ο Πόλγουορθ. «Μια φορά μπαίνεις στον πειρασμό, σωστά;»

Ακολούθησε μια σύντομη παύση. Ο Στράικ φρόντιζε να μη στρέψει το βλέμμα του προς τη μελαχρινή γυναίκα και τη συντροφιά της, που ήταν βέβαιος ότι τον σχολίαζαν.

«Κάποιες στιγμές ίσως», παραδέχτηκε, «μου έχει περάσει από το μυαλό. Όμως είναι σε πολύ ζόρικη φάση με το διαζύγιό της, ούτως ή άλλως περνάμε ήδη τη μισή μας ζωή μαζί και μου αρέσει που την έχω συνεταιίρο».

Δεδομένης της πολύχρονης φιλίας τους, του γεγονότος πως ήδη τα είχαν τσουγκρίσει με αφορμή τα πολιτικά, καθώς και του ότι ο Πόλγουορθ είχε τα γενέθλιά του, ο Στράικ προσπαθούσε να μη φανερώσει την οποιαδήποτε ενόχληση, αντιμέτωπος με

αυτού του είδους τις ερωτήσεις. Όλοι οι παντρεμένοι που γνώριζε έδειχναν αποφασισμένοι να ζαλώσουν στον γάμο και τους άλλους, κι ας μην αποτελούσαν οι ίδιοι την καλύτερη διαφήμιση του θεσμού. Το ζεύγος Πόλγουορθ, για παράδειγμα, έδινε την εντύπωση πως βρισκόταν σε μια διαρκή κατάσταση αμοιβαίας έχθρας. Ο Στράικ περισσότερες φορές είχε ακούσει την Πένι να αναφέρεται στον σύζυγό της ως «εκείνος ο παπάρας», παρό με το όνομά του, ενώ ήταν άπειρες οι φορές που ο Πόλγουορθ είχε διασκεδάσει τους φίλους του περιγράφοντας περιχαρής με κάθε λεπτομέρεια το πώς είχε καταφέρει να κυνηγήσει τις φιλοδοξίες και τους στόχους του σε βάρος ή κόντρα στις διαμαρτυρίες της συζύγου του. Και οι δύο έδειχναν περισσότερο χαρούμενοι και χαλαροί συντροφιά με μέλη του δικού τους φύλου, ενώ σ' εκείνες τις σπάνιες περιπτώσεις που ο Στράικ είχε απολαύσει τη φιλοξενία του σπιτιού τους, οι μαζώξεις μονίμως είχαν την τάση να ακολουθούν ένα μοτίβο διαχωρισμού, με τις γυναίκες να συγκεντρώνονται σε μια μεριά του σπιτιού και τους άντρες σε μιαν άλλη.

«Και τι γίνεται όταν η Ρόμπιν θελήσει παιδιά;» ρώτησε ο Πόλγουορθ.

«Δε νομίζω πως θέλει», είπε ο Στράικ. «Της αρέσει η δουλειά».

«Καλά, έτσι λένε όλες», σχολίασε με ύφος ο Πόλγουορθ. «Πόσων χρονών είναι τώρα;»

«Δέκα χρόνια μικρότερη από εμάς».

«Θα θελήσει να κάνει παιδιά», είπε με απόλυτη βεβαιότητα ο Πόλγουορθ. «Όλες τους θέλουν. Και στις γυναίκες έρχεται νωρίτερα η διάθεση. Είναι και το βιολογικό ρολόι στη μέση».

«Τι να σου πω, πάντως μαζί μου δε θα κάνει. Δε θέλω να αποκτήσω παιδιά. Άσε που όσο περνάνε τα χρόνια τόσο περισσότερο καταλήγω στο ότι δεν είμαι φτιαγμένος για γάμο».

«Τα ίδια έλεγα κι εγώ, αδελφέ», είπε ο Πόλγουορθ. «Τελικά, όμως, συνειδητοποίησα πως έκανα λάθος. Σου έχω πει πώς την έκανα την κουτσουκέλα, σωστά; Πώς κατέληξα να κάνω πρόταση γάμου στην Πένι;»

«Δε νομίζω», είπε ο Στράικ.

«Θες να πεις ότι δε σου έχω περιγράψει το όλο σκηνικό με τον Τολστόι;» ρώτησε ο Πόλγουορθ, που φάνηκε να εκπλήσσεται με την παράλειψή του.

Ο Στράικ, που ετοιμαζόταν να πει μια γουλιά, κατέβασε το ποτήρι του κατάπληκτος. Από το δημοτικό κιόλας, ο Πόλγουορθ, που διέθετε μυαλό κοφτερό σαν ξυράφι, αλλά απεχθανόταν κάθε μορφή γνώσης την οποία δεν μπορούσε να αξιοποιήσει άμεσα και πρακτικά, απέφευγε όπως ο διάολος το λιβάνι κάθε μορφή έντυπου κειμένου, με εξαίρεση τα τεχνικά εγχειρίδια. Παρερμηνεύοντας το ύφος του Στράικ, ο Πόλγουορθ είπε:

«Τον Τολστόι, ντε. Συγγραφέας είναι».

«Ναι», έκανε ο Στράικ. «Ευχαριστώ για τη διευκρίνιση. Και τι σχέση έχει ο Τολστόι...;»

«Άσε ντε να σου εξηγήσω. Το λοιπόν, εκείνο τον καιρό τα είχαμε σπάσει με την Πένι για δεύτερη φορά. Μου είχε ζαλίσει τ' αυτιά πως ήθελε να αρραβωνιαστούμε, αλλά εγώ δεν είχα καμία διάθεση. Οπότε, είμαι σ' ένα μπαρ και μιλάω με ένα φιλαράκι μου, τον Κρις, του περιγράφω πόσο έχω μπουχτίσει να την ακούω όλη την ώρα να μου ζητάει δαχτυλίδι αρραβώνων... Αλήθεια, τον θυμάσαι τον Κρις; Μεγαλόσωμος, ψευδός. Τον γνώρισες στη βάφτιση της Ρόζγουνι.

»Τέλος πάντων, στο μπαρ κάθεται κι ένας τύπος μεγαλύτερος στα χρόνια, μόνος του, κάπως χλέμπουρας, με κοτλέ σακάκι, κυματιστό μαλλί, και για να είμαι ειλικρινής έχει αρχίσει να μου τη δίνει στα νεύρα, γιατί καταλαβαίνω πως έχει στήσει αυτή. Οπότε, γυρίζω και τον ρωτάω τι σκατά ζόρι τραβάει του λόγου του, οπότε με κοιτάζει ίσια στα μάτια», είπε ο Πόλγουορθ, «και λέει: “Για να κουβαλάς ένα βάρος και να μπορείς να χρησιμοποιείς τα χέρια σου, μονάχα ένας τρόπος υπάρχει, να φορτωθείς το βάρος στην πλάτη. Παντρέψου και θα έχεις ξανά τα χέρια σου ελεύθερα. Μην παντρευτείς και δε θα έχεις ποτέ τα χέρια σου ελεύθερα για οτιδήποτε άλλο. Δες τον Μαζάνκοφ, τον Κρούποφ. Κατέστρεψαν τις καριέρες τους για χάρη των γυναικών”.

»Εγώ, εν τω μεταξύ, νόμισα πως αυτός ο Μαζάνκοφ και ο

Κρούποφ ήταν τίποτε φιλαράκια του. Έτσι τον ρωτάω τι στον κόρακα με ζάλιζε με αυτές τις ιστορίες. Οπότε, μου απαντάει πως αυτά ήταν λόγια ενός συγγραφέα, του Τολστόι.

»Οπότε, πιάσαμε την κουβέντα και ειλικρινά, Ντίντι, ήταν μια εμπειρία που μου άλλαξε τη ζωή. Σαν να άναψε ένα φως στο μυαλό μου», είπε ο Πόλγουορθ δείχνοντας τον αέρα πάνω από το αραιωμένο μαλλί του. «Με έκανε να δω καθαρά το όλο θέμα. Το δράμα του άντρα, αδελφέ. Να γυροφέρνω, νύχτα Τρίτης, προσπαθώντας να γυρίσω σπίτι και πάλι μόνος, φτωχότερος, και να βαριέμαι τη ζωή μου· αναλογίστηκα τα λεφτά που ξόδεψα κυνηγώντας τον ποδόγυρο, και όλο το ζόρι, και κατά πόσο ήθελα να καταλήξω να βλέπω τσόντες μόνος μου στα σαράντα, οπότε σκέφτηκα: Αυτή είναι η ουσία. Αυτό είναι ο γάμος. Θα καταφέρω να βρω καλύτερη από την Πένι; Γουστάρω να λέω μαλακίες στις γυναίκες στα μπαρ; Με την Πένι τα πηγαίναμε εντάξει. Άνετα μπορούσα να πέσω σε πολύ χειρότερη. Άσε που είναι κι ομορφούλα. Θα είχα και τη βολή μου στο σπίτι, να με περιμένει για κανένα σπρωξιματάκι, καλά δε λέω;»

«Κρίμα που δεν είναι εδώ να σε ακούσει», είπε ο Στράικ. «Θα σε ερωτευόταν από την αρχή, παράφορα».

«Δώσαμε κανονικά τα χέρια με τον χλέμπουργα», συνέχισε ο Πόλγουορθ, προσπερνώντας το σαρκαστικό σχόλιο του Στράικ. «Τον έβαλα να μου γράψει το όνομα του βιβλίου, τα πάντα. Έπειτα σηκώθηκα κι έφυγα, πήρα ταξί και πήγα γραμμή στο διαμέρισμα της Πένι, της βρόντηξα την πόρτα, την ξύπνησα. Μιλάμε, είχε φορτώσει άσχημα. Νόμιζε πως είχα περάσει από εκεί επειδή ήμουν τυφλά στο μεθύσι, δεν είχα καταφέρει να βρω καμιά καλύτερη κι ήθελα να σπρώξω. Κι εγώ της είπα: “Όχι, μωρή χαμένη, ήρθα γιατί θέλω να σε παντρευτώ”.

»Να σου πω και το όνομα του βιβλίου», είπε ο Πόλγουορθ. «*Άννα Καρένινα*». Κατέβασε μονορούφι την υπόλοιπη μπίρα του. «Μιλάμε για απερίγραπτη φόλα».

Ο Στράικ γέλασε.

Ο Πόλγουορθ ρεύτερη δυνατά κι ύστερα έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Ήταν άνθρωπος που ήξερε να αναγνωρίζει μια καλή

ατάκα για να κάνει την έξοδό του, και αντιπαθούσε τους παρατεταμένους αποχαιρετισμούς όσο και τη ρωσική λογοτεχνία.

«Πρέπει να την κάνω, αδελφέ», είπε καθώς σηκωνόταν. «Αν γυρίσω πριν από τις έντεκα και μισή, με περιμένει μια πίπα για τα γενέθλιά μου... κι αυτό ακριβώς είναι το ζουμί, αδελφέ. Αυτό».

Χαμογελώντας πλατιά, ο Στράικ έσφιξε το προτεταμένο χέρι του Πόλγουορθ. Εκείνος του ζήτησε να δώσει την αγάπη του στην Τζόαν και να του τηλεφωνήσει την επόμενη φορά που θα κατηφόριζε, κι ύστερα άνοιξε δρόμο σκουντώντας τους θαμώνες του μπαρ και χάθηκε.

*Η καρδιά, που μέσα της στενάζει, πολύ ανακουφίζεται
με την ελπίδα κάποιου πράγματος, που ίσως τον πόνο να ημερέψει...*

Έντμουντ Σπένσερ, Η νεραϊδοβασίλισσα

Ενώ εξακολουθούσε να χαμογελά πλατιά με την αφήγηση του Πόλγουορθ, ο Στράικ συνειδητοποιούσε πλέον πως η μελαχρινή γυναίκα στο μπαρ έδειχνε πως ήθελε να τον πλησιάσει. Η διοπτροφόρα ξανθιά φίλη της φαινόταν να τη συμβουλεύει να μην το επιχειρήσει. Ο Στράικ αποτέλειωσε την μπίρα του, έπιασε το πορτοφόλι του, βεβαιώθηκε πως τα τσιγάρα του παρέμεναν μέσα στην τσέπη του και με τη βοήθεια του τοίχου δίπλα του σηκώθηκε, φροντίζοντας να βεβαιωθεί πως η ισορροπία του ήταν αυτή που έπρεπε, πριν επιχειρήσει να περπατήσει. Υπήρχαν φορές που το προσθετικό του πόδι δεν αποδεικνυόταν συνεργάσιμο ύστερα από τέσσερις μπίρες. Κι αφού σιγουρεύτηκε πως μπορούσε να ισορροπήσει μια χαρά, τράβηξε προς την έξοδο, γνέφοντας αγέλαστος προς εκείνους τους λιγοστούς ντόπιους, την παρουσία των οποίων δε θα μπορούσε να αγνοήσει χωρίς να τους προσβάλει, και βρέθηκε στο θερμό σκοτάδι έξω, χωρίς να του γίνει κανείς φόρτωμα.

Τα φαρδιά, στραβά πέτρινα σκαλοπάτια που κατηφόριζαν προς τον όρμο εξακολουθούσαν να κατακλύζονται από ανθρώπους που έπιναν και κάπνιζαν. Ο Στράικ πέρασε ανάμεσά τους, βγάζοντας στην πορεία τα τσιγάρα από την τσέπη του.

Ήταν μια γλυκιά νύχτα του Αυγούστου και στη γραφική προκυμαία οι τουρίστες συνέχιζαν το σουλάτσο τους. Ο Στράικ βρισκόταν αντιμέτωπος με ποδαρόδρομο ενός τετάρτου, ένα μέρος του οποίου ήταν σε απότομη πλαγιά, προκειμένου να επιστρέψει

στο σπίτι των θείων του. Αυθόρμητα, έστριψε δεξιά, διέσχισε τον δρόμο και τράβηξε προς τον ψηλό πέτρινο τοίχο που χώριζε τις θέσεις στάθμευσης των αυτοκινήτων και την αφετηρία του πορθμείου από τη θάλασσα. Έγειρε πάνω του και άναψε τσιγάρο, στρέφοντας το βλέμμα πέρα από τα ασημόγκριζα νερά του ωκεανού, έτσι που μεταμορφώθηκε σε έναν ακόμη τουρίστα στο σκοτάδι, ελεύθερος να καπνίσει με την ησυχία του, χωρίς να χρειάζεται να απαντά σε ερωτήσεις για τον καρκίνο, αναβάλλοντας εσκεμμένα τη στιγμή που θα ήταν αναγκασμένος να επιστρέψει στον άβολο καναπέ που αποτελούσε το κρεβάτι του τις τελευταίες έξι νύχτες.

Φτάνοντας εκεί, ο Στράικ είχε ενημερωθεί πως ως άτεκνος εργένης και πρώην στρατιωτικός δε θα είχε πρόβλημα να κοιμηθεί στο καθιστικό, μιας κι «εσύ κοιμάσαι παντού». Η θεία του ήταν αποφασισμένη να ξεκόψει κάθε συζήτηση, μετά τη νύξη που είχε κάνει ο Στράικ από το τηλέφωνο να κλείσει δωμάτιο σε κάποιον ξενώνα, παρότι να επιβαρύνει κι άλλο το σπίτι. Οι επισκέψεις του Στράικ ήταν σπάνιες, ιδίως όταν συνέπιπταν με την αδελφή και τους ανιψιούς του, κι η Τζόαν ήθελε να χαρεί την παρουσία του στο μέγιστο, ήθελε να αισθανθεί πως ήταν και πάλι εκείνη που φρόντιζε και περιποιούνταν τους πάντες, κι ας ήταν εξασθενημένη το διάστημα αυτό μετά τον πρώτο γύρο της χημειοθεραπείας.

Και κάπως έτσι ο ψηλός και βαρύς Στράικ, που είχε βολευτεί πολύ καλύτερα σε ράντζα εκστρατείας, βρέθηκε να πλαγιάζει αδιαμαρτύρητα στη γλιστερή, άβολη μάζα από αλογότριχες ντυμένες με σατέν και να τον ξυπνάνε κάθε πρωί οι νεαροί ανιψιοί του, που συστηματικά ξεχνούσαν ότι τους είχε ζητηθεί να περιμένουν να πάει πρώτα η ώρα οκτώ προτού εισβάλουν στο καθιστικό. Τουλάχιστον ο Τζακ είχε τη στοιχειώδη ευγένεια να ψιθυρίζει μια συγγνώμη, κάθε φορά που συνειδητοποιούσε ότι είχε ξεχάσει τον θείο του. Ο μεγαλύτερος, ο Λουκ, κατέβαινε ποδοβολώντας και φωνάζοντας στα στενά σκαλοπάτια κάθε πρωί, κι απλώς χαχάνιζε έτσι όπως περνούσε βολίδα δίπλα από τον Στράικ τραβώντας στην κουζίνα.

Ο Λουκ είχε σπάσει τα ολοκαίνουργια ακουστικά του Στράικ, για τα οποία ο ντετέκτιβ αισθάνθηκε υποχρεωμένος να καμωθεί πως διόλου δεν είχε ενοχληθεί. Ο μεγαλύτερος ανιψιός του είχε θεωρήσει επίσης διασκεδαστικό να αμοληθεί τρέχοντας στον κήπο ένα πρωί, κουβαλώντας το προσθετικό πόδι του Στράικ, και να σταθεί εκεί πέρα κραδαίνοντάς το προς τη μεριά του θείου του, πίσω από το τζάμι. Όταν με τα πολλά ο Λουκ το έφερε πίσω, ο Στράικ, η κύστη του οποίου ήταν οριακά γεμάτη και δεν μπορούσε να ανεβεί κουτσό τα απότομα σκαλοπάτια για να φτάσει στη μοναδική τουαλέτα, μάλωσε τον Λουκ σε ήρεμο τόνο, αλλά με τρόπο που άφησε το αγόρι ασυνήθιστα άκεφο για το μεγαλύτερο μέρος του πρωινού.

Εν τω μεταξύ, η Τζόαν ρωτούσε κάθε πρωί τον Στράικ αν «κοιμήθηκες καλά», χωρίς ίχνος ερωτηματικού στον τρόπο που το έλεγε. Η Τζόαν είχε όλη της τη ζωή τη συνήθεια να πιέξει έμμεσα την οικογένεια να της λέει αυτό που ήθελε να ακούσει. Την περίοδο που ο Στράικ κοιμόταν στο γραφείο του και βρισκόταν αντιμέτωπος με το φάσμα της χρεοκοπίας (καταστάσεις τις οποίες, ομολογουμένως, δεν είχε μοιραστεί με τη θεία και τον θείο του), η Τζόαν του είχε πει εύθυμα στο τηλέφωνο ότι «τα πας θαυμάσια» και του είχε φανεί, όπως πάντα, αχρείαστα αντιδραστικό να αμφισβητήσει την αισιόδοξη άποψή της. Λίγο καιρό αφότου μια βόμβα ακρωτηρίασε το πόδι του από το γόνατο και κάτω στο Αφγανιστάν, η Τζόαν δακρυσμένη είχε σταθεί δίπλα στο κρεβάτι του στο νοσοκομείο, ενώ εκείνος προσπαθούσε να καταλάβει τι του γινόταν μέσα στην παραζάλη της μορφίνης, και του είχε πει: «Είσαι άνετα, πάντως. Δεν πονάς». Αγαπούσε τη θεία του, που τον είχε μεγαλώσει για μεγάλες περιόδους της παιδικής του ηλικίας, όμως τα παρατεταμένα διαστήματα κοντά της του προκαλούσαν ένα αίσθημα καταπίεσης και ασφυξίας. Η επιμονή της να πασάρει κάλπικα κοινωνικά νομίσματα από το ένα χέρι στο άλλο, επιδείξια, την ώρα που οι άβολες αλήθειες προσπερνούνταν και αγνοούνταν τον κούραζε.

Κάτι στραφτάλισε στο νερό, μια λεία ασημένια ράχη και δυο κατάμαυρα μάτια: μια φώκια κολυμπούσε νωχελικά ακριβώς κά-

τω από το σημείο όπου έστεκε ο Στράικ. Ακολούθησε με το βλέμμα του τις βόλτες του πλάσματος στο νερό, ενώ αναρωτιόταν αν μπορούσε να τον δει και, για λόγους που δε θα μπορούσε να εξηγήσει, η σκέψη του τράβηξε προς τη συνεργάτιδά του στο γραφείο ιδιωτικών ερευνών.

Ήξερε πάρα πολύ καλά ότι δεν είχε πει την πάσα αλήθεια στον Πόλγουορθ σχετικά με τη σχέση του με τη Ρόμπιν Έλακοτ, καθώς, σε τελική ανάλυση, δεν του έπεφτε λόγος. Η αλήθεια ήταν πως τα αισθήματά του συμπεριλάμβαναν λεπτές και σύνθετες αποχρώσεις, τις οποίες προτιμούσε να μην αναλύει υπερβολικά. Για παράδειγμα, είχε την τάση, όταν αισθανόταν μόνος, βαριεστημένος ή πεσμένος, να θέλει να ακούσει τη φωνή της.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Η Ρόμπιν είχε ρεπό σήμερα, όμως υπήρχε μια μικρή περίπτωση να ήταν ακόμη ξύπνια, κι ο Στράικ είχε μιαν αληθοφανή δικαιολογία για να της στείλει ένα γραπτό μήνυμα: ο Σόουλ Μόρις, ο καινούργιος υπεργολάβος τους, δεν είχε πληρωθεί τα έξοδα αυτού του μήνα κι ο Στράικ δεν είχε αφήσει κάποια οδηγία σχετικά με την τακτοποίηση της εκκρεμότητας. Αν έστελνε ένα γραπτό μήνυμα για τον Μόρις, υπήρχε σοβαρή πιθανότητα η Ρόμπιν να του τηλεφωνήσει, για να μάθει πώς τα πήγαινε η Τζόαν.

«Με συγχωρείτε;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή πίσω του.

Ο Στράικ, χωρίς να στραφεί προς τα εκεί, ήξερε πως η φωνή ανήκε σ' εκείνη τη μελαχρινή γυναίκα από την παμπ. Είχε προφορά από τις κομητείες πέριξ του Λονδίνου και ο τόνος της φωνής της περιείχε εκείνο το ακριβές μείγμα απολογίας και ενθουσιασμού που συνήθως διέκρινε ο Στράικ σ' εκείνους τους ανθρώπους που ήθελαν να του μιλήσουν για τους θριάμβους που κατέγραψε ως ιδιωτικός ντετέκτιβ.

«Ναι;» είπε γυρνώντας προς το μέρος της γυναίκας.

Η ξανθιά φίλη της την είχε συνοδέψει: ή, ίσως, σκέφτηκε ο Στράικ, να ήταν κάτι περισσότερο από φίλες. Μία απροσδιόριστη αίσθηση εγγύτητας φαινόταν να συνδέει τις δύο γυναίκες, τις οποίες έκοβε γύρω στα σαράντα. Φορούσαν τζιν παντελόνι και πουκαμίσο, κι ιδίως η ξανθιά είχε εκείνη την ελαφρώς αργασμέ-

νη από τα στοιχεία της φύσης, σμιλευτή όψη που ο νους συνδέει με Σαββατοκύριακα πεζοπορίας σε λόφους ή ποδηλασίας. Ήταν αυτό που κάποιοι θα περιέγραφαν ως μια «γοητευτική» γυναίκα, εννοώντας στην πράξη πως δεν είχε τίποτε το ιδιαίτερο πάνω της. Ψηλά ζυγωματικά, διοπτροφόρα, με τα μαλλιά πιασμένα σφιχτά πίσω σε αλογοουρά, έδειχνε αυστηρή.

Η μελαχρινή γυναίκα ήταν κάπως πιο μικροκαμωμένη. Τα μεγάλα γκριζα μάτια της φώτιζαν απαλά το μακρύ της πρόσωπο. Είχε μιαν αύρα έντασης, αν όχι φανατισμού, έτσι όπως έστεκε στο ημίφως σαν μεσαιωνική μάρτυρας.

«Είστε... είστε ο Κόρμοραν Στράικ;» ρώτησε.

«Ναι», απάντησε εκείνος κοφτά.

«Ω», αναφώνησε η γυναίκα με μια ελαφριά, νευρική χειρονομία. «Είναι τόσο... τόσο παράξενο. Καταλαβαίνω πως πιθανότατα δε θέλετε να... Λυπάμαι που σας ενοχλώ, το ξέρω ότι βρίσκεστε εκτός υπηρεσίας», είπε με ένα νευρικό γέλιο, «όμως... παρεμπιπτόντως, είμαι η Άννα... έλεγα μήπως», εδώ πήρε μια βαθιά ανάσα, «έλεγα μήπως θα μπορούσα να περάσω... να περάσω κάποια στιγμή, για να σας μιλήσω σχετικά με τη μητέρα μου».

Ο Στράικ δεν είπε λέξη.

«Εξαφανίστηκε», συνέχισε η Άννα. «Μάργκοτ Μπάμπορο ονομάζεται. Ήταν γενικός ιατρός. Ένα βράδυ σχόλασε από τη δουλειά, έφυγε από το ιατρείο της και από τότε δεν την ξαναείδε κανείς».

«Έχετε ενημερώσει την αστυνομία;» ρώτησε ο Στράικ.

Η Άννα γέλασε σιγανά, κάπως παράξενα.

«Α, ναι... θέλω να πω, το ήξεραν... ερεύνησαν την υπόθεση. Όμως δεν κατάφεραν ποτέ να ανακαλύψουν το παραμικρό. Η μητέρα μου εξαφανίστηκε», είπε η Άννα, «το 1974».

Το σκοτεινό νερό πάφλαζε γύρω από τις πέτρες του τοίχου, κι ο Στράικ είχε την εντύπωση πως μπορούσε να ακούσει τη φώκια να καθαρίζει τα υγρά ρουθούνια της. Τρεις μεθυσμένοι νεαροί πέρασαν τρεκλίζοντας από εκεί, τραβώντας προς την αφετηρία του πορθμείου. Ο Στράικ αναρωτήθηκε αν ήξεραν ότι το τελευταίο πορθμείο είχε αναχωρήσει στις έξι.

«Απλώς, να», είπε η γυναίκα γρήγορα, «το θέμα είναι πως... την περασμένη εβδομάδα... πήγα και μίλησα σε ένα μέντιουμ».

Σκατά, σκέφτηκε ο Στράικ.

Στη διάρκεια της σταδιοδρομίας του ως ιδιωτικός ντετέκτιβ είχε έρθει κατά καιρούς σε επαφή με τους διακινητές παραφυσικών πληροφοριών, και τους αντιμετώπιζε με πλέρια περιφρόνηση: βδέλλες, τουλάχιστον έτσι τους θεωρούσε ο ίδιος, έτοιμους να απομυζήσουν χρήματα από τις τσέπες των αφελών και των απελπισμένων.

Ένα εξωλέμβιο πλησίαζε από τη μεριά της θάλασσας, με τον κινητήρα του να μετατρέπει σε συντρίμια τη σιγαλιά της νύχτας. Προφανώς, ήταν το σκάφος που είχε έρθει να παραλάβει τους τρεις μεθυσμένους νεαρούς, οι οποίοι άρχισαν να χαχανίζουν και να σκουντιούνται, αντιμετώπι με τη διαφαινόμενη προοπτική της ναυτίας.

«Το μέντιουμ μου είπε πως θα έβρισκα μιαν “άκρη”», επέμεινε η Άννα. «Μου είπε για την ακρίβεια: “Θα μάθεις τι συνέβη στη μητέρα σου. Θα βρεις μιαν άκρη, την οποία πρέπει να ακολουθήσεις. Πολύ σύντομα ο δρόμος θα γίνει ξεκάθαρος”». Έτσι, όταν σας είδα στην παμπ, κοτζάμ *Κόρμοραν Στράικ* στην παμπ της γειτονιάς... μου φάνηκε πως ήταν μια τρομερή σύμπτωση και σκέφτηκα... Έπρεπε να σας μιλήσω».

Ένα απαλό αεράκι ανακάτεψε τα μαλλιά της Άννας, σκούρα με σκόρπιες ασημόχρωμες τούφες. Η ξανθιά γυναίκα είπε κοφτά: «Έλα, Άννα, ώρα να πηγαίνουμε».

Πέρασε το μπράτσο γύρω από τους ώμους της άλλης. Ο Στράικ διέκρινε μια βέρα να λαμпуρίζει εκεί.

«Συγγνώμη για την ενόχληση», είπε στον Στράικ.

Ασκώντας μια ελαφρά πίεση, η ξανθιά επιχείρησε να στρέψει την Άννα προς την άλλη. Εκείνη ρούφηξε τη μύτη της και μουρμούρισε:

«Συγγνώμη. Μάλλον... το παράκανα με το κρασί».

«Μισό λεπτό».

Ο Στράικ συχνά εκνευριζόταν άγρια με την αθεράπευτη ανάγκη του να μάθει, την αδυναμία του να αφήσει ήσυχη την περιέρι-

γιά του, ιδίως όταν αισθανόταν κουρασμένος και εκνευρισμένος όπως απόψε. Όμως είχε γεννηθεί το 1974. Που σημαίνει πως η Μάργκοτ Μπάμπορο παρέμενε αγνοούμενη όλη του τη ζωή. Δεν μπορούσε να αντισταθεί: ήθελε να μάθει περισσότερα.

«Διακοπές έχετε έρθει;»

«Ναι». Η ξανθιά ήταν εκείνη που απάντησε. «Δηλαδή, έχουμε ένα εξοχικό στο Φάλμουθ. Η έδρα μας είναι το Λονδίνο».

«Επιστρέφω αύριο στο Λονδίνο», είπε ο Στράικ (*Τι στα σκοτά κάνεις;* ρώτησε μια φωνή μέσα στο κεφάλι του), «όμως θα μπορούσα πιθανότατα να περάσω για λίγο αύριο το πρωί, να σας συναντήσω στο Φάλμουθ, αν έχετε χρόνο».

«Αλήθεια;» αναφώνησε κατάπληκτη η Άννα. Ο Στράικ δεν είχε δει τα μάτια της να βουρκώνουν, όμως ήξερε πως αυτό είχε συμβεί, καθώς τώρα η γυναίκα τα σκούπιζε. «Αχ, αυτό θα ήταν τέλειο. Σας ευχαριστώ. *Ευχαριστώ!* Θα σας δώσω τη διεύθυνση».

Η ξανθιά δεν έδειξε τον παραμικρό ενθουσιασμό στην προοπτική να συναντήσει ξανά τον Στράικ. Όμως όταν η Άννα άρχισε να ψαχουλεύει στην τσάντα της, είπε: «Δεν πειράζει, έχω πρόχειρη μια κάρτα», έβγαλε το πορτοφόλι από την πίσω τσέπη και πέρασε στον Στράικ μια επαγγελματική κάρτα που έγραφε «Δρ Κιμ Σάλιβαν, Βρετανική Εταιρεία Ψυχολογίας», κι από κάτω μια διεύθυνση στο Φάλμουθ.

«Τέλεια», είπε ο Στράικ, καθώς την τοποθετούσε στο πορτοφόλι του. «Λοιπόν, θα τα πούμε ξανά αύριο».

«Ξέρετε, έχω κανονίσει μια τηλεδιάσκεψη για αύριο το πρωί», είπε η Κιμ. «Λογικά, θα έχω τελειώσει ως τις δώδεκα. Θα ήταν πολύ αργά αν το κανονίζαμε για εκείνη την ώρα;»

Ο υπαινιγμός ήταν σαφής: δεν πρόκειται να μιλήσεις στην Άννα χωρίς να είμαι κι εγώ μπροστά.

«Όχι, κανένα πρόβλημα», είπε ο Στράικ. «Τα λέμε στις δώδεκα, λοιπόν».

«Σας ευχαριστώ πάρα πολύ!» είπε η Άννα.

Η Κιμ άπλωσε το χέρι, έπιασε την Άννα από την παλάμη και οι δύο γυναίκες απομακρύνθηκαν. Ο Στράικ τις ακολούθησε με το βλέμμα του, καθώς περνούσαν κάτω από έναν φανοστάτη και

κατευθύνονταν προς τη θάλασσα. Εν τω μεταξύ, το σκάφος που μετέφερε τους μεθυσμένους νεαρούς κινούνταν και πάλι στο νερό. Ήδη φαινόταν μικροσκοπικό, μια κουκκίδα πάνω στον όρμο, ενώ ο βρυχηθμός του κινητήρα σταδιακά μετατρεπόταν σε ένα μακρινό βουητό.

Έχοντας ξεχάσει για την ώρα το γραπτό μήνυμα που θα έστελνε στη Ρόμπιν, ο Στράικ άναψε δεύτερο τσιγάρο, έβγαλε το κινητό του και αναζήτησε στο διαδίκτυο πληροφορίες για τη Μάργκοτ Μπάμπορο.

Στην οθόνη εμφανίστηκαν δύο διαφορετικές φωτογραφίες. Η πρώτη είχε έντονο κόκκο κι ήταν το πορτρέτο από τους ώμους και πάνω ενός γοητευτικού προσώπου με αδρά χαρακτηριστικά, ορθάνοιχτα μάτια και κυματιστά σκούρα ξανθά μαλλιά με χωρίστρα στη μέση. Η γυναίκα φορούσε μπλούζα με μακριά πέτα, πάνω από κάτι που έμοιαζε με πλεχτό μπλουζάκι.

Η δεύτερη φωτογραφία απεικόνιζε την ίδια γυναίκα σε νεότερη ηλικία, να φοράει τον περίφημο μαύρο κορσέ που έχει ταυτιστεί με τα Κουνελάκια του Playboy, συνδυασμένο με μαύρα αυτιά, μαύρες ζαρτιέρες και μια λευκή φουντωτή ουρά. Κρατούσε έναν δίσκο πάνω στον οποίο ήταν αραδιασμένα τσιγάρα μάλλον και χαμογελούσε στον φακό. Μια δεύτερη νεαρή γυναίκα, ολόιδια ντυμένη, στεκόταν πίσω της χαμογελώντας πλατιά, έτσι που φαίνονταν οι ελαφρώς αραιοί κοπτήρες της, ενώ είχε πιο πλούσιες καμπύλες απ' ό,τι η αέρινη φίλη της.

Ο Στράικ προχώρησε το κείμενο, μέχρι που διάβασε ένα πασίγνωστο όνομα, το οποίο συσχετιζόταν με εκείνο της Μάργκοτ.

...νεαρή γιατρός και μητέρα, Μάργκαρετ «**Μάργκοτ**» **Μπάμπορο**, η εξαφάνιση της οποίας στις 11 Οκτωβρίου του 1974 είχε ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά με τις απαγωγές της Βέρα Κένι και της Γκέιλ Ράιτμαν από τον Κριντ.

Η **Μπάμπορο**, η οποία εργαζόταν στην Κλινική του Σεντ Τζον, στο Κλέρκενγουελ, είχε κανονίσει να συναντήσει μια φίλη στην παμπ της περιοχής, τη Θρι Κινγκς, στις έξι το βράδυ. Δεν εμφανίστηκε ποτέ.

Ο ιδιωτικός ερευνητής Κόρμοραν Στράικ είναι στην Κορυνάλη, σε επίσκεψη στην οικογένειά του, όταν τον πλησιάζει μια γυναίκα που του ζητά να τη βοηθήσει να βρει τη μητέρα της, Μάργκοτ Μπάμπορο, η οποία εξαφανίστηκε κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες το 1974.

Ο Στράικ δεν έχει ασχοληθεί ποτέ ξανά με ανεξιχνίαστη υπόθεση, αλλά παρόλο που έχει ελάχιστες πιθανότητες να τα καταφέρει, δέχεται να την αναλάβει. Την ίδια στιγμή η συνέταιρός του, Ρόμπιν Έλακοτ, προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα σ' ένα δύσκολο διαζύγιο και στα συναισθήματά της για τον Στράικ.

Καθώς ο Στράικ και η Ρόμπιν ερευνούν την εξαφάνιση της Μάργκοτ, βρίσκονται μπροστά σε μια σειρά από περίπλοκα στοιχεία όπως κάρτες ταρώ, έναν ψυχοπαθή κατά συρροή δολοφόνο και αναξιόπιστους μάρτυρες. Και θα συνειδητοποιήσουν ότι ακόμη και παλιές υποθέσεις μπορούν να αποδειχτούν θανάσιμες...

Ο πρώτος τόμος του πέμπτου βιβλίου με τις συναρπαστικές ιστορίες μυστηρίου του Κόρμοραν Στράικ και της Ρόμπιν Έλακοτ. Ο δεύτερος τόμος κυκλοφορεί.

Μη χάσετε τα άλλα βιβλία της σειράς.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-4845-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΤΣ: 20019